

TAMÁS ETELKA

Hatidzsé

esténként tüzet kértek, és leültek a kőfal mellé.
nem akartuk látni, hogy ugyanúgy égeti őket a nap,
és bőrük felpattogzik estére. Pikkelyeket találtunk,
reggelre kőpénzt.

Hatidzsé kiborította a kávé,
a sziget elsüllyed, hiába maradunk.
Mire megkerül a hold, a halak megvénülnek.
A talpunk, ha a folyó felé tartunk,
elemelkedik.

halszem

halszemeket fűzünk össze,
hogy helyettünk lásson, összerakja
és rögzítse a rombolás ablakait.
Nem akarunk történetek szereplői lenni,
sem látszani a fényképeken.
Hivatásosakat küldenek ide dokumentálni
a csöndet és a fák hámló leveleit.
Nem tudják, hogy éjszaka nem alszunk,
ott állunk egymás kertjében,
hogy őrizzenek a virágaink.

ha egymásra nézünk, felismerjük
a félelmeinket, van, aki félrenéz, van, aki köveket ültet.
Éjszaka várjuk őket. A lépcső fóliahosszú test.
Más nyelvet beszélnek, és zsírpapírt terítenek
a kocsmasztalra. Sajátos a mikroklíma,
reggelre műtrágyasárga az ég.
Köveket ragasztunk a körmük helyére,
ha már maradnunk fölösleges.

TAMÁS ETELKA (1980) Budapest